

TEN NEJKRÁŠNĚŠJÍ DEN

Středa, 21 duben 2021

Jeho pářchod nebyl nechtěně, nebyla však ani nijak pláňnovaně. Prostě se to stalo. Jako chlap jsem si samozřejmě strážně pářil syna, pokračovatele rodu, rauběte, lotěka a rarážka. Jsem si dnes plně jist, že ani malá princezněka by nebyla o nic menšim zážrakem a kluběkem ště. Myslím, že aťkoli se lidě stěje sněně - nějak vlastně - pomoc - urážit pohlavě - dětě, je to prostě něhoda s ājancě - 50 na 50.

Matka měěny se v tu dobu zdrěovala děně - dobu v zahraniě - a neustěně něis āědala e-mailem, že by řěda byla pářtomna vějemu děně, abychom na ni jeěně pář dně - s radostnou udělostě - pořkali. Bylo to jen pářně, myslím, že se toto nijak neděj moc ovlivnit... Tou dobrou jsem jiě drahěm měšcem nepozěel ani kapku alkoholu, abych byl jako Āědiě kdykoli pářipraven k akci, bude-li těeba. Nakonec tedy pářějel den pářěletu a jějel na letěně. Po něvratu jsme si jeěně vějichni věer poseděli a jě pářeci jen neodolal malěmu pářěpitku na pářivětanou. Āěkal jsem si, že kdyě se doposud nic nedělo, poř by to mělo běžt zrovna dnes. Ovějem ālověk měně, āěivot s osudem měně. Krážte pářed pářnocě - jsme ājli spějt.

Probudilo mne světlo v pokoji, něco kolem jedně řěno. Trochu jsem zāol zmatkovat a poběhat po bytě, coě patrně měěně - na klidu nepěidalo. No co, nakonec jsem na "uklidněně -" jeěně schytl facku, abych se probral a zāol fungovat. Mezitěm jiě byla na cestě sanitka. Hodně mne zklamal pářstup saniěk, kdyě mne jako maněela a budouěho otce vykězali ze sanitky ven. Tak jsme s matkou měěny pak objednali taxěka a jali se něsledovat sanitku. Tu noc se jiě nic dalěěho neudělo a jě se tedy vrětil kolem 4 řěno domu. Měě jsem zavolat do porodnice kolem sedmě ranně, abych zjistil dalěě - stav situace. Poslal jsem jeěně omluvněě e-mail do zaměstněně, že nepěijdu a jěel spějt. Řěno jsem ověěoval stav měěny v porodnici, ale věje bylo bez nějakěch změň. Tak jsem zvaěoval, zda budu doma, āi nakonec pojedu do přěce. Zě stal jsem nakonec doma.

Telefon nakonec nepěějel z porodnice, ale volala matka měěny, že pokud chci věěně asistovat u porodu, tak že měim zhruba pář hodiny āasu, abych se dostal do porodnice. Z páředstavy, že uě to je tady, se mi lehce zatoěila hlava, ale ovlědl jsem to a raděj běěel, co mi sěly stěily. Doběhl jsem do porodnice a trochu jsem se tam nahěně s pářijě - macě - sestrou. Za deset minut uě jsem měě na sobě, nějakě běě - plěě - k a stěil na porodněm sěje. Pohledem jsem zjistil, že je kolem dostatek personělu a že věje patrně dopadne doběe.

Stěje jsem cětil, jak se mi podlamujě - lehce kolena. A zějpasil jsem stěje s vědoměm, že pohled na krev mi neděě věbec āěně potěěně. Uvědomoval jsem si, že děim-li na sobě, znějt nervozitu, budu na sěje *** platněě " jako psychickěj podpora. A v tom zāala samotně fěje porodu. V ten moment byla vějechna nervozita ta tam, āplně jsem zapomněl na nějakě pářně - ohledně pohlavě - dětě, na obavy z pohledu na krev a podobně. A " pak se stalo něco, na co do smrti nezapomenu: uviděě jsem hlaviěku, zědě - āka a noěěky a byl jsem v transu. Doktor " jak se to děěvěj " " poplěcal prdelku a otoěil to āěasně malě klubě - āko ště - běě - ākem vzhěru. A jě, kdyě jsem uviděě ten malě camfourek dole mezi noěěkami, jsem se rozplakal štěm.

Nedějvno jsem těě - dil fotky, naějel

tam i ty z porodu (dnes bych je zařadil do kategorie "jen pro silnější"), ale jak jsem popsal v příspěvku, tenkrát jsem to tak nevnímá. Mám nejvíce pánů do budoucna je to zařadit jednou? Moc se na to těším, nespáchám, vím že se dočkám. Bude to dar odněkud z neznámá, od nějaké známé sly, co je kdesi. Dar lásky...

CHOSÁ